

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr.
V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za $\frac{1}{2}$ leta 1 gl. 80 kr., za $\frac{1}{4}$ leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide »Danica« dan poprej

Tečaj XLIX.

V Ljubljani, 11. grudna 1896

List 50.

Brezmadežno Spočeti.

O, brezmadežna Devica,
Vseh stvari največi kras,
Prisijala kot danica
Tam od jutra si svoj čas.
In kot solnce si razlila
Žarke zlate v naše dni,
Luna Ti si blago-mila,
Ki nam siješ v zmot noči.

Ti izvoljena Devica
Iz kraljeve si kervi;
Najmogočniša Kraljica,
Perva nam za Bogom si.
Na-Te svoje upe stavim,
Kadar obteži me greh,
Ti mi sprosiš, da se spravim,
Oproščen sem teženj vseh.

Oh, pomagaj, da ne mine
V grehah mi življenja dan,
Naj ljubezen Tvoja sine
V serca prostor mi teman
Oh, pomagaj, da usmili
Bog se me, in odpusti
Dolg moj velik, ko bom v sili,
In zatisnem v smert oči!

Blagovoljno spomni tudi
Ti kerščanstva vsega se.
V borbi ga podpiraj hudi,
Sprejmi v svoje ga roke!
Vsa oblastva modro vodi,
Ljudstvo v Tvojem varstvu naj
Po stezah čednosti hodi,
Da dospe v nebeški raj!

Oh, še tistih se usmili,
Ki za malih zmot dolge
Niso tukaj zadostili,
In se v vicah pokore!
Ti pomagaj iz terpljenja

Vsim, da skoraj za Teboj
Presele se v dom življenja
Kjer poplača Sin jih Tvoj!

J. P. Belostenski.

V Adventu.

V strahu in trepetu pred Teboj
Rod zdihuje zapaščen Tvoj,
Solz potoki iz oči nam vró,
Ko Te pričakujemo željnó.

Pridi, pridi, o veliki Bog.
Glej, že mera polna je nadlog
Tira nas v obup nemili čas,
In nikjer rešitve ni za nas!

Z novim žezlom Jeseta zatri
Ljutih nam sovražnikov vezi,
Ti k prostosti, ki odpre nebo,
Dvigni z močno svojo nas rokó!

V meglo nas zmotnjav zavija noč,
Greh razjeda bolj in bolj nam moč,
Solnce večno, svoj razžari plam,
Da zasije revnim v serca nam!

S ključem kralja Davida odpri
Dom nam zopet svoj na večne dni;
Pridi, Bog mogočni, Sabaot,
Milo kliče Te zemeljski rod!

O, raduj se, le raduj zemljan,
Sužnih časov tek je dokončan;
On prihaja že, ki ga željno
Davno vsi pričakovali smo.

J. P. Belostenski.

Razlaganje apostolske vere.

(Dalje.)

Spisal sv. Tomaž Akvinski.

X. Člen.

Večno življenje. Amen.

Primerno je, da na koncu vseh naših želja, ki se nanašajo na večno življenje, postavimo kot zadnje, kar nam je verovati: „In večno življenje. Amen.“ S tem pa zametavamo oni nauk, ki trdi, da duša pogine s telesom vred. Če bi bilo to resnično, bi človek stal na isti stopinji ko žival in veljale bi mu besede Davidove: „Človek, ki je v časti, pa (tega) ne pomisli; jednak je neumnim živalim, in je njim podoben“ (Ps. 48, 21). Duša človeška podobna je Bogu zaradi neumerjivosti; ker je pa vezana na smer, podoben je človek živalim. Če tedaj kdo veruje, da duša z telesom vred umre, ta vrže podobnost z Bogom od sebe in se jednači živali; tem pa pravi sv. pismo: „In ne vedó skrivnostij Božjih in ne upajo pravičnega plačila, in za čast svetih duš jim ni mari. Zakaj Bog je človeka vstvaril neumerljivega in po svoji podobi in podobnosti ga je naredil“ (Modr. 2, 22),

Vedeti pa je treba pri tem, ktero življenje je večno življenje. Najprej je večno življenje ono, v katerem se Bog s človekom združi. Kajti Bog sam je plačilo in konečni namen vsega našega prizadevanja; „Jaz sem tvoj varuh in tvoje veliko plačilo“ (I. Mojz. 15, 1). To združenje pa je popolno gledanje in spoznavanje: „Zdaj vidimo v ogledalu kakor v megli, takrat pa bomo videli od obličja do obličja“ (1. Kor. 13, 12). Dalje obstoji to združenje v tem, da bomo Boga vedno hvalili: „Videli bomo in ljubili in hvalili“ pravi sv. Avguštín (De. civ. Dei XXII) in: „Vesetje in radovanje se bo v njem nahajalo, zahvaljevanje in hvalno petje“ (Iz. 51, 3). Združenje z Bogom obstaja dalje v tem, da se naše želje popolnoma vresničijo. Kajti tam bodo imeli zveličani več, kakor so pozeleli in upali. To pa zato, ker nikdo ne more v tem življenju svojih želja uresničiti in sploh nobena stvarjena stvar nas ne more zadovoljiti. Le Bog jedini nas zadovolji in tudi vse hrepenenje in upanje neizmerno presega in zato le v Bogu najdemo mir, kakor pravi sv. Avguštín: „Za se si nas vstvaril, o Gospod, in nemirno je naše serce, dokler ne počiva v Tebi“ (Conf. I). In ker bodo svetniki v nebesih Boga popolno uživali, je očitno, da bode njih hrepenenje nasičeno in zato pravi Gospod: „Pojdi v veselje svojega Gospoda“ (Mat. 25, 21). Tako pravi tudi David: „Nasičen bom, ko se prikaže tvoja slava“ (Ps. 16, 15.) in: „Ki z dobroto napolnuje tvojo željo“ (Ps.

102, 5). Vse, karkoli nas razveseljuje, je v onem življenju v izobilju. Ako hlepimo po razveseljevanju, uživali bomo tam največje in najpopolnejše razveseljeljevanje, ker je njega predmet največje dobro, to je Bog: „Takrat se boš nad Vsegamogočnim obilno veselil“ (Job. 22, 26.) in: „Razveseljivanje je na tvoji desni vekomaj“ (Ps. 14, 11). Ako si želimo časti, bode nam tam največja čast. Ljudje bi bili radi kralji, če so svetni; radi bi bili škofje, če so duhovniki; oboje bo pa tam: „In storil si nas našemu Bogu kraljestvo in duhovnike“ (Skriv. raz. 5, 10.) in: „Glej, kako so sedaj šteti med otroke Božje“ (Modr. 6, 5). Ako težimo po znanosti, bomo imeli tam najbolj doveršeno znanost; poznali bomo bistva vseh stvari in vso resnico, in karkoli bomo hoteli, bomo vedeli in znali in karkoli bomo hoteli imeti, bomo imeli tam poleg večnega življenja: „Ž njo vred pa mi je došlo vse dobro“ (Modr. 7, 11.) in: „Pravičnim se bo njih želja dopolnila“ (Preg. 10, 2, 11).

Združenje z Bogom obstaja tudi v popolni varnosti. Na tem svetu namreč ni popolne varnosti, ker kolikor več ima kdo in čim imenitnejši je, tem bolj se boji in tem več potrebuje. V večnem življenju pa ni žalosti, niti truda, niti strahu: „Brez strahu bo počival in obilnost užival in ne bo se mu nič hudega bati“ (Preg. 1, 33). — Slednjič obstaja večno življenje v jako prijetni družbi svetnikov. Ker bo vsak zveličan deležen vsega dobrega vseh, in vsak bo ljubil drugega ko samega sebe in zato se bo veselil, če se bo drugemu dobro godilo, kakor če bi se njemu. Zato bo veselje in radost jednega tako pomnožena, kakoršno je veselje vseh: „Veselimo se jednaki vsi, ki prebivajo v tebi“ (Ps. 86, 7).

To, kar smo rekli in še mnogo neizrekljivega bodo uživali svetniki v nebesih. Hudobni pa, ki bodo v večni smrti (v večnem terpljenju), bodo imeli muke in kazni kakor izveličani slavo in veselje. Perva njih kazni obstajala bo v tem, da bodo ločeni od Boga in vseh dobrih. In ta kazen je kazen zaverženja in odgovarja hudobijam ter je mnogo hujši ko kazen čutov: „Malopridnega hlapca pa vrzite v vnanjo temo“ (Mat. 25, 30). V življenji imajo zaverženi notranjo temo, to je temo greha, tam pa bodo imeli tudi vnanjo temo. Druga kazen bo ta, da jih bo vest pekla: „Zavoljo dušne britkosti bodo zdihovali“ (Modr. 5, 3). In vendar bo ta kazen in to zdihovanje brez vspeha, ker tega ne bodo delali iz meržnje pred hudim, ampak zaradi britkosti kazni. Neizmerna bode tudi telesna kazen, namreč peklenski ogenj, ki bodo dušo in telo

terpinčil. To je najhujša kazen, kakor pravijo svetniki. Vedno bodo umirali, pa nikdar umerli, zato se pravi: večna smert; kakor namreč umirajočega mučijo smertne težave, tako bodo zaveržene mučile večne kazni. Zadnja in četrta kazen pa je obup nad rešitvijo. Kajti če bi imeli upanje, da bodo kedaj rešeni peklenskih kaznij, bi bila njih kazen zmanjšana, ker pa nimajo prav nobenega upanja, zato je njih kazen tako grozovita: „Njih červ ne umerje in njih ogenj ne ugasne“ (Prg. 46, 24). Tako je razviden razloček med dobrimi in slabimi deli: dobra dela vodijo v večno življenje, slaba pa v večno terpljenje. Zato naj bi se ljudje tega čisto spominjali, ker jih to spodbuja k dobremu in od slabega odvračuje. Zato stoji tudi „večno življenje“ na koncu vere in na koncu vsega, da se vedno bolj v spomin utisne. V to večno življenje pa naj nas pripelje naš Gospod Jezus Kristus, Bog, hvaljen na vekov veke! Amen.

Venec na grob prečastnega rajnega gospoda Luke Jeran-a.

bivšega čast. kamornika sv. Očeta, zlatomašnika, kanonika, vrednika „Danice“, itd. o prvem godu po njegovi smrti.

Motto:

•Pridi k nam Tvoje kraljestvo!• —
II. prošnja Očenaša.

(VIII. nadaljevanje)

V 2 listu „Danice“ 1854 se v „Ogledu po Slovenskem“ bere: „Teržaški Llojd je odboru Marijine družbe na Dunaju sporočil, da zavolj pobožnega namena Marijine družbe tudi zdaj za prevožno misijonarja Luke Jeran-a in njegovega spremljevalca na parobrodu iz Aleksandrije nič plačila ne tirja. Plačilo pa znese okol 220 gld. V Ljubljano so gospod Jeran tisto nedeljo pred Božičem prišli (bilo je to 18. dan decembra), in še vsi bolehn pri šentpeterskem taj moštru mnogospoštovanem gosp. Matevžu Svetličič-u blagoserčno sprejetje dobili. Bolezen je posebno pretekli teden (2—7. jan.) tako pritiskala, da se je bilo smerti bati. Zdaj jim je, hvala Bogu! nekaj odleglo. Bog nam jih še mnogo mnogo let ohrani!“

Okoli srede januarja prišel je bil pisatelj teh verstic po opravilih v Ljubljano, in med drugim, kaj pa da, obiskal tudi bolnega gosp. Jeran-a pri sv. Petru. Našel je gospoda na moč opešanega in terdo v postelji ležečega. Na pozdrav in vprašanje, kako da je, odgovoril je mило-žalostno: „Oh, slabo je, ker sem tukaj!“ Videti je bilo, da so bile gospodove želje in duh pač vse drugje, kakor njih bolno in na moč opešano telo. Pa Bog je bil odločil g. Jeranu še silno veliko dela za svoj narod, in podelil jim ljubo zdravje. Delovati so pričeli zopet začasno kot pomočnik pri sv. Petru.

Kakor so pisatelju teh verstic na prošnjo sporočili sedajni preč. gosp. župnik šentpeterski Mart. Malenšek, iz farne kronike po zaznamkih bivšega gosp.

župnika Mat. Svetličič-a ni razvidno, ravno kateri dan je bil gosp. Jeran nastopil svojo službo kot kaplan, pač pa to, kar nam je večjem že znano. Imenovali so Jeran-a kot vnetega duhovna; povedali pa tudi, da je bil takrat spisal poleg spolnovanja svojih dolžnostij molitveno knjigo „Serce Marijno“. Natis so bili oskerbeli gosp. župnik Svetličič. Založili dotične stroške, in prejeli iz prodanih knjig za to tudi povračilo. Preč. gosp. župnik Malenšek pa so pristavili, da najdejo v kerstnih maticah g. Jerana vpervič vpisanega 29. junija 1851. in potem do 26. julija 1853 na vsaki strani. Zadnjikrat je podpisan kot šentpeterski kaplan 20. avgusta 1853. Podpisanega pa so ga našli v kerstni knjigo tudi 17. marcija in 2 aprila 1854, in sicer kot misijonski duhovnik (Missions-Priester). Iz tega je razvidno, kakor sem že zgoraj omenil, da je po svojem ozdravljenju pomagal pri sv. Petru pri farnih opravilih.

V 22. listu „Danice“ (1. rožnika) 1854. je bilo brati med duhovskimi spremembami ljubljanske škofije: „Gosp. Luka Jeran pride za kaplana v Ternovo (ljubljsko predmestje)“. Da pa gospod svojih misel in želja še ni spremenil, podati se vnovič v Afriko, naznanil je koj 27. list „Danice“ z dne 6. julija 1854, kjer je brati: „Iz Ljubljane. V torek zvečer (bilo je to 4. julija) so prišli iz Dunaja že imenovani novi družniki za afrikanski misijon, namreč 3 duhovni in 4 rokodelci“ („Danica“ jih je bila naznanila že v svojem 23. listu. Duhovniki bili so: gg. Kirchner iz Monakovega, Ueberbaher in Rainer iz briksenške škofije, in pa 4 rokodelci s Tirolskega: Koch, Gostner, Ladner in Kirchmayr). Poročilo pravi dalje o teh novih misijonskih članih: „Od tod se podajo v Terst. Spremil jih bo gosp. Luka Jeran — morebiti tje do Aleksandrije; le ko bi se zdravje, ki se mu povračuje, pa ni še uterjeno, zanesljivo dobro obnašalo, bo tudi on že zdaj dalje šel. Do Aleksandrije jim pa gosp. Binder, avstrijski tergovski opravnik v Hartumu, na proti pride. S to priliko bi utegnili kaj zanesljivega od misijona zlasti od Gondokore zvedeti.“

O odhodu novih teh misijonarjev in g. Jeran-a iz Ljubljane ni bila „Danica“ nič zapisala.

Iz okoliščin, da je nameraval g. Jeran nove misijonarje celo noter do Aleksandrije spremiti, se pač razvidi njegov nekako prikriti sklep, podati se tudi naprej; saj je to jasno iz tega, da je potovanje iz Ljubljane noter do Aleksandrije vendar nekoliko več, kakor kaki sprehod n. pr. iz Ljubljane kam gori pod Tivoli. Misliti se sme, da kakor je gosp. Jeran že o prvem odhodu v Afriko, kolikor se je le dalo, se za to na tistem pripravljal, je to delal tudi glede drugega odhoda. Preveč je bil namreč priljubljen zaradi svoje mnogostranske delavnosti v domovini, da bi mu brezštevilni prijatelji prigovarjali ne bili, naj ne stavi svojega dragega življenja v drugič v smertno nevarnost. Toda gorečnost njegova za rešitev duš in vnema za razširjenje Božjega kraljestva na zemlji ste bili večji, kot šibka moč njegovega telesa: še enkrat se je podal iz Aleksandrije proti notranji Afriki. Negov tedajni pogum smemo primerjati pozneje (l. 1874.) v Ameriki vmerlemu misijonarju in semeniškemu rektorju dr. Jos. Salzman-u ki si je bil postavil geslo:

„Mein Schlachtfeld ist Amerika,
auf diesem werd' ich sterben.“

(Moje bojno polje je Amerika; na njem bom vmerl.)

Gosp. Jeran si je bil izbral za svoje bojno polje Evropejcem glede podnebja še dokaj bolj nevarni del sveta, vročo Afriko, in da ondi ni izdihnil svoje blage duše, mu je to milost naklonila le posebna previdnostna pomoč in varstvo Božje. Kakor je nekaj Mozes gledal z gore Nebo obljubljeno deželo, tako je gosp. Jeran zdaj že drugič gledal od solnčnih žarkov ožgane planote afrikanske, in videl od blizu one pokrajine, kjer je želel prižigati luč sv. evangelija zgubljenim Kamovim potomcem. A nevarna smertna bolezen velevala mu je odločno: Nazaj v Evropo!

Kak poldrugi mesec ni bilo o Jeranu in njegovih gg. misijonskih tovariših nobenega glasu in poročila, kar nam je bilo v dokaz, da so jo kar vsi skupaj odrinili proti notranji Afriki. Tako je tudi v resnici bilo.

35. list „Danice“ (iz dne 31. avg. 1854) pa nam je med dnevnimi novicami iz Ljubljane naznanil: „Gosp. L. Jeran, ki je bil novi oddelek duhovnov in rokodelcev do Kaire spremil, je 26. t. m. domu prišel. Drugi so 8. vel. serpana iz Kaire proti Asuanu in Hartumu odrinili, kamor je tudi on namenjen bil, ako bi mu bilo zdravje bolj služilo; ker se mu pa je bolezen obnovila, se je mogel na svét zdravnika in družih berž ko berž v svoje domače obnebe verniti, ker tam muditi se ali pa dalje iti, bi bila berž-kone njegova gotova smert. Pripeljal je saboj majhnega zamurčka, katerega želi zrediti in izučiti, ako bi bilo Bogu všeč, da bi on kdaj v svoj rojstni kraj, deželo „Senaar“, neki v Hartumskih okrajinah, se vernil, ter svojim rojakom pomogel luč prave vere prižigati — bodi si kakor duhoven ali neduhoven. Častiti bravci se spomnijo, da se je lani na svet g. Janeza Volčiča med drugim za odkupljenje nekega Jožefa Kranjskega denar zbiral; g. Jeran meni, da naj bi ravno ta tisti bil, ker tako bo cela dežela nad njim delež imela, pa tudi fantič več upanja pomoči v odreji.“

(Dalje sledi)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. (Redovna hiša in kapela sv. Jožefa oo. jezuitov v Ljubljani.) Letos 13. novembra je bilo devet let, kar so se naselili oo. jezuitje v Ljubljani v skromni hiši za cerkvijo sv. Florijana. S podporo blagih dobrotnikov je bilo moči prostore nekoliko zboljšati in opraviti; poprej so namreč gostovali v hiši ubožnejši osebenjki. Seveda je to bivališče moglo biti le začasno. Prostorji so pretesni in ob hiši ni nobene pedi verta. Za redovno hišo pa je eno kakor drugo prepotrebno. Zlasti taki redovniki, kakor so jezuitje, težko pogrešajo prostorov, kjer bi našli svetni ali duhovni zaželeno samijo za duhovne vaje. Tudi za Marijanske kongregacije ni bilo v dosedanji hiši nobenega prostora. Zato je „Zgodnja Danica“ takoj iz početka začela nabirati za novo hišo. Po mnogem trudu se je posrečilo dobiti na Poljanah potrebno stavbišče in sedaj je nova redovna hiša že pod streho. Prihodnjo jesen preselijo se že oo. jezuitje na novi dom. Žali Bog, da so denarni pomočki že potekli in da si je nova hiša nakopala že precejšnje dolgove. Zato bo komaj mogoče misliti kmalu na zgradbo nove cerkve, če ne bomo zdatno pomagali. Oo. jezuitje niso mogli prej začeti cerkve, ker je

za redovnike gotovo prva stvar, ki je potrebna, redovna hiša. Pač pa bodo začasno uravnali na prednji strani hiše po vsej dolžini javno kapelo (22 m dolgo, 7½ m visoko in 7 m široko) na čast sv. Jožefa, kamor bodo lahko hodili vsi. Ta kapelica tedaj bo morala biti nekaj časa namestu cerkve sv. Jožefa. Dobri bralci se še spominjajo obljube, katero je storila ljubljanska škofija dne 12. maja 1895 za odvernitev šibe potresa. Obljubila je petero sv. maš na čast posebnim zavetnikom proti šibi potresa. Te maše se sedaj opravljajo v stolnici. A že takrat so škof povedali v pastirskem listu, da se namerava v Ljubljani sezidati cerkev v čast sv. Jožefa, zavetniku cele katoliške cerkve in ob enem varuhu naše ljubljene kranjske dežele, mogočnemu pomočniku v vsaki stiski in posebno zvestemu prijatelju ob smertni uri, in da se bodo prenesle omenjene ustanovljene sv. maše k tej cerkvi. In ta cerkev naj bi bila cerkev sv. Jožefa oo. jezuitov. V njej bodo oltarji na čast zavetnikom proti šibi potresa, sv. Frančišku Borgiji, sv. Alešu in sv. Emigdiju, in pri teh oltarjih se bodo brale obljubljene sv. maše. Zato, dragi bralci, zbirajmo doneske za redovno hišo in novo cerkev. Gotovo smo veliko dolžni tovarištvu Jezusovemu, ki je v preteklih stoletjih toliko dobrega storilo Ljubljani in vsej deželi, in ki tudi sedaj, odkar je zopet dobilo hišo v Ljubljani, tako neutrudno in dobrodejno deluje za naš pravi blagor. Naj pride z Božjo močjo in našo pomočjo skoraj dan, ko bodo očetje Tovarištva Jezusovega v novem bivališči živeli in molili in delali v večjo čast Božjo, a pride naj za njim tudi prelepi dan, ko se bodo v novi cerkvi po najčistejših rokah rednika Jezusovega, po rokah deviškega ženina najsvetejše Božje Matere izročale naše prošnje in prošnje naših zavetnikov Božjemu Izvoličarju!

„Zgodnja Danica“ bo serčno rada nabirala doneske za redovno hišo in za zgradbo cerkve sv. Jožefa Bog daj le mnogo radodarnih dobrotnikov v naših žalostnih časih!

Komenda, 6. decembra: Kakor je bilo ljudstvo o potresu najbolj žalostno vsled podertih cerkvá, kjer je dobivalo čez leto toliko moči in tolažbe — tako je najbolj veselo i zdaj, ko so iste cerkve popravljene ali na novo zidane. O blagoslovljenju novo zidane vodiške cerkve je „Danica“ že poročala; naj še torej častitim bralcem kaj pove o cerkvi v Komendi.

Letošnja prva adventna nedelja je bila vesel dan za celo komensko faro. Ta dan se je namreč slovesno blagoslovila na novo popravljena, po vlaškem potresu močno poškodovana farna cerkev sv. Petra. Ni čudo torej, ako je ljudstva prihitelo polnoštevno iz vseh kotov komenske fare. Slovesno opravilo blagoslovljenja je izveršil veleč. gosp. kanonik in dekan kamniški, g. Janez Oblak, ki je obdan od več sosednih gospodov duhovnikov, opravil v novo popravljeno cerkvi slovesno sv. mašo. Slovesno pridigo pri tej priliki je imel veleč. gospod vikar P. Angelik Mlejniki iz Kamnika; v lepem in pomenljivem govoru je zbranim govornikom pokladal na serce dolžnost lepega obnašanja v hiši Božji — kakor tudi dolžnost, skrbeti za to, da vsak na trdni podlagi žive vere sam v sebi sezida živ tempelj Božji. Pridiga, govorjena ob taki priliki, ne bo ostala brez sadu. Ljudje si zapomnijo za več let, kaj so gospod pater ob blagoslovljenju rekli. — Slovesnosti se je

vdeležil tudi blagorodni c. kr. okrajni glavar gospod Friedrich in gospod okrajni komisar Haas, kot zastopnik patrona Thuna. Verla domača požarna bramba se je obnašala pri tej priliki izverstno ter povelila vala slavnost.

Novo popravljena cerkev dela vso čast komeški fari in bo sčasoma najlepša v okolici, ko bo dobila še lepo notranjo opravo. Načerte za popravljanje je izveršil arhitekt gospod Jeblinger; delo samo pa je izgotovila trdka Bořkovic & Dvořak iz Prage. Delano je prav dobro, tako da delo hvali mojstra.

V fari je splošno veselje nad popravljeno cerkvijo, kjer se hočemo zopet zbirati k skupni službi Božji, prejemati sv. zakramente ter ljubega Boga vedno prav goreče prositi: naj nas za naprej obvaruje strašne šibe potresa; naj nam nakloni blagih dobrotnikov; in naj nam konečno ohrani še dolgo, dolgo za lepoto hiše Božje vnetega gosp. župnika — Martina Poča!

Razgled po svetu.

Avstrija. (Junak z mečem in rožnim vencem.) Bilo je zadnje dni meseca avgusta l. 1884., ko je bila slavna Božja pot na sv. Višarje na Koroškem prav posebno mnogoštevilno obiskana. Tudi prevzvišeni knezoškof dr. Jožef Kahn, ki se že od začetka svojega vladikovanja zanimljejo za to slavno Božjo pot, so bili tiste dni na Višarjah. Nekega dne pride zjutraj sel s poročilom: Nj. ces. Visokot nadvojvoda Albreht prosi, da bi se okoli 10. ure darovala sv. maša; dotlej se nadeja, da dospe gori. Prevzvišeni knezoškof, ki so bili zjutraj ob štirih že v spovednici, sklenejo sami ob 10ih darovati sv. mašo. Knezoškof, sedem romarskih duhovnikov in vsi božjepotniki gredo pobožnemu maršalu avstrijske armade naproti do tako zvanega „ločilnega mesta“, kjer slišijo božjepotniki navadno poslednjo pridigo. Sivolas nadvojvoda je šel peš, opert na palico, — ker že prej je razjahal konja, da bi šel zadnji kos pota peš do milostnega kraja. Nadvojvoda je bil vidno iznenaden, ko ga je pozdravil nadpastir kerške škofije. Po kratkem počitku je bila Nj. Visokost pri pontifikalni sv. maši. Med celo sveto mašo je klečal najvišji zapovednik avstrijski armadi pred milostnim oltarjem ljube Matere Božje in pobožno prebiral jagode rožnega venca. Po sv. maši je povedal nadvojvoda prevzvišenemu knezoškofu in duhovščini te le preserčne besede: „Ko sem bil pred nekaj leti bolan, prišlo je več mojih vojakov na to sterbo goro, da bi mi izprosili od Matere Božje višarske zdravje. Danes sem pa sam prišel gori k ljubi Materi Božji, da se ji zahvalim za podeljeno zdravje, zlasti pa, da molim za svoje ljube vojake.“ Čez malo ur je ostavil pobožni romar milostni kraj in šel skoro vso pot po griču doli peš. —

Ko je obiskal med opravljanjem mestno župno cerkev v Wels-u, ogledoval je posebno z zanimanjem Lurško votlino, ki je bila že izdelana, in je opravil prod nogami brezmadežne Device svojo molitev.

Kadar je bival nadvojvoda v svoji palači na Dunaju, in če je kdo izmed mnogoštevilnih služabnikov zbolel, ukazal je takoj, da naj gredo po duhovnika. Kadar je pa ta prišel, pokazal je globoko spoštovanje najsv. Zakramentu, spremljal ga je večkrat

v bolnikovo stanovanje in molil tam kleče, dokler ni bil ves obred končan, — na kar je še duhovnika spremil do hišnih duri.

Ko se je začel ljuti boj na višini pri Kustoci, poslal je vojskovodja nadvojvoda Albreht po duhovnika, in ta je moral prej blagosloviti verle vojnike, ki so med tem po predpisih skazali čast Najsvetejšemu, in šele potem, ko je vsemogočni Gospod vojskinih trum blagoslovil junaške Avstrijce, jih je poslal poveljnik v boj in si z njuni priboril toli slavno zmago.

Zmagalec pri Kustoci se ni sramoval vzeti rožni venec v roke in ga pobožno med vsem ljudstvom moliti. V tem prelepem molitveniku kat. kristjana je iskal in tudi našel moči, tolažbe in miru; rožni venec je bil njegov vedni spremljevalec, zlasti v boj in vsakokrat tudi v zmago!

Po pravici se toraj lahko reče o njem, da je bil junak z mečem in rožnim vencem!

Armenska ostudnost in katoliška ljubezen. (Po „Bessarione.“) V dunajskem listu „Vaterland“ je bilo nedavno čitati, da je izpostavljenih v azijski Turčiji okoli 400.000 Armencev največji bedi, in da se obračajo angleška podporna društva s prošnjami do vseh usmiljenih serc za pomoč. Dasi moramo pohvaliti velikodušno ravnanje Angležev, vendar jih daleko prekose katoliški misijonarji s svojo junaško požrtvovalnostjo in ljubeznijo, s katero strežejo nesrečnim Armencem.

Da uvidimo vsaj nekoliko stanje nesrečnih Armencev, hočemo navesti pismo očeta Adriana iz Kogole, načelnika hospica kapucinskega v Karputi:

„Bilo je perve dni meseca decem. (1895). Ni se bila še domov povernila množica begunov, ki je pribežala k nam pred divjo druhaljo Turkov, ko pridejo zopet nove čete ubeglih v Karput in Mezern. Med temi ubežniki je bilo največ žena, ki so postale v zadnjem času vdove. Te vboge žertve so popolnoma obupane z otročiči na herbtu in na rokah prosile vsprejema v hospicu. Komaj v osmih dneh je naraslo število vdov, bolnikov in starcev okoli 300, ne všteti posameznih družin, ki so izgubile med roparji vse bogastvo in premoženje. Zlasti te družine so vživale posebno ljubezen apostolskega prefekta preč. očeta Janeza Antonija iz Milana. Ta usmiljeni mož je vedno povdarjal: „Pomagajte, Božja previdnost je neskončna, kmalu pride pomoč!“

In res ni se motil. Nepričakovano hitro je prišla pomoč. Sv. Oče Leon XIII. so poslali petim hospicem naše prefekture 10.000 frankov. Žal, da je kmalu pošla tudi ta podpora in je nastala še večja revščina.

Iz bližnjih mest Palu, Peri, Karatšul in Arabkir je došla nova množica nesrečnežev ter prosila kruha. Serce mi je hotelo počiti in raji bi bil umerl nego dalje gledal stradajoče žertve. Zdelo se je, da nam Bog sam pošilja te nesrečne ljudi, da bi poskušal zaupanje vanj. V trenutku se je nastanilo 40 družin v praznih prostorih hospica v mestu Mezern in celo zimo jih je oskerbljeval brat Stanislav. Mnogo je terpelo usmiljeno srce preč. o. Janeza Antonija pri pogledu teh žertev. Tudi armensko-katoliški škof Avedis Arpiarian se je nastanil pri nas ter poslal vse svoje podložnike k nam, da bi jim delili podporo. Ni čuda, da ima skoro vsa provinca Karput vsled lepih izgledov ljubezni, do bližnjega veliko spoštovanje do naše sv. vere.“

Zanimivo je slišati, kar nam pripoveduje oče Adrian o ljubezni do bližnjega, katero je zlasti preč. o. Janez Antonij kazal.

„Preč. oče Janez Antonij se ni zadovoljil samo s tem, da je revne otročiče na pol zmerznene nesel sam po mestu v hospic, ampak slekel je celo svojo redovno zimsko suknjo, ogernil ž njo nedolžno deco; njemu pa je ostala samo luknjičasta halja. Ni čuda, da se je pri tem prehladil in si nakopal nevarno bolezen, da je moral ostati, dalj časa v postelji, predno je popolnoma ozdravel.“

Dasiravno so dobivali čč. očetje kapucini mnogo podpore iz raznih krajev, vendar ni zadostovala, ampak nakopali so si precej dolgá.

Bilo je podpiranih okoli 60.000 kristijanov in še sedaj dobivajo premnogi oblačila in hrano. Čuditi se moramo le junaški požertvovalnosti, s katero strežejo kapucini nesrečnim žertvam turških fanatikov. Niso jih pohvalili samo sv. Oče Leon XIII., tudi turška vlada in francoski načelnik republike sta priznala njih velike zasluge.

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec gruden (december) 1896.
(Spis poterjen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Kerščanski poduk.

(Konec.)

V naših krajih se že dolgo časa kerščanski nauk v šoli in cerkvi prav redoma poučuje, pa razmere velikih in obrtnijskih mest so ta stari red jele prezirati in otroci ubogih in delavcev poleg kruha tudi kerščanskega nauka nimajo. Odlični in premožni stariši pa nočejo, da bi njih otroci hodili v skupne šole, pa ne skerbe vselej za zadostni domači poduk. Mnogo se greši zoper kerščanski nauk pri otrocih z lenobo in posvetnimi težnjami starišev ali pa celo z brezbožnostmi in sovraštvom do Jezusa Kristusa. V krajih, kjer so ljudje različne vere, bilo bi treba na to gledati, da ne bi revni katoliški otroci hodili v protestantske šole in bili tako brez kerščanskega nauka; na vsak način pa se mora preprečiti, da ne bi poslušali protestantski kerščanski nauk. Toraj dela za društva, zgoraj omenjena, dovolj!

Za vse pa in v vseh razmerah velja, da se najprej vsi sami pridno udeležujemo kerščanskega nauka in da tega ob nedeljah in praznikih ne opustimo zabavi in lenobi na ljubo.

Vsi, katerih dolžnost je, kerščanski nauk podučevati, pred vsemi, pa duhovniki in stariši, dalje predstojniki, izgojevatelji in učitelji, naj to dolžnost z vestno natančnostjo spolnujejo v duhu ljubezni, ker sladki jarem Jezusa Kristusa se ne sme s strahom in silo vsiliti.

Vsi brez izjeme moramo po naših razmerah delovati na to, da se kerščarska resnica razširja, da poučujemo nevedne in odkrivamo zmote. Dobro knjige med ljudi razširjati, v hiše nositi, dobre koledarje, dobre časopise, to se pravi nevedne podučevati in jim razkrivati zmote. Slednjič ne smemo pozabiti šolskega vprašanja, ki vedno še ni rešeno, ne pozabiti boja za kerščansko šolo, za katero se moramo boriti z vsemi postavnimi sredstvi. Res je sicer, da

je v naših šolah verouk ukazán po postavi, pa glede tega je še marsiktera postava, ki nas ne more pustiti, da bi mirovali. Zato ponavljamo klic nemških škofov iz l. 1885 na grobu sv. Bonifacija: „Rotimo vas pri ljubezni Jezusa Kristusa, ne zenemarjajte skerbi za otroke!“ Ponavljamo tudi klic avstrijskih škofov iz l. 1890: „Ne moremo biti katoliškim starišem porok, da bodo otroci v ljudskih šolah, kakoršne so zdaj, tudi katoliško odgojeni in ravno tako malo vam zamoremo reči, da bodite mirni zaradi težke dolžnosti v vesti in resne odgovornosti pred Bogom!“ Ponavljamo pa tudi besede Leona XIII. iz l. 1887.: „Šola je bojišče, na katerem se ima odločiti, bode li družba obdržala svoj kerščanski značaj ali ne: šolsko vprašanje je za kerščanstvo v posebnem delu človeške družbe vprašanje, ki odločuje za smert ali življenje.“ —

b) Posebni nameni:

12.) **Sv. Maksencij.** Odstranjevanje kuge žganjepitja. Po materah — pijankah uničene družine. Poplačanje velikih dolgov.

13.) **Tretja adventna nedelja.** Sveta Lucija. Sveta resnoba v duhu adventnega časa. Pospeševatelji apospoljstva molitve. Vbogi slepci

14.) **Sv. Lotar.** Odločno zabranjevanje pohujšanja, katero povzroča neka brezbožna umetnost. Oskerbniške zadeve. Odvetniki in zdravniki.

15.) **Sv. Kristijana.** Večje spoznanje zla, katero prihaja od mešanih zakonov. Posli v veliki nevarnosti za svojo nedolžnost. Ječe in njih dušni pastirji.

16.) **Sv. Evzebij.** Posvečevanje mašnikov. Rešitev iz velike dušne stiske. Milost stanovitnega zaupanja v molitvi za težka spreobnjenja.

17.) **Sv. Lazar.** Kerščanski Armenci v turških ječah. Važne skušnje. Ubožnice in bolnišnice.

18.) **Spomin prižakovanja rojstva N. G. J. Kristusa.** Priprava na svete božične praznike. Zimska zdravišča. Železniški uradniki.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešeštvovanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Neka oseba se priporoča v bratovsko molitev na čast presv. Jezusovemu Sercu in N. lj. Gospej, da bi zadobila dušni mir. — Skerbna hči priporoča v gorečo molitev svojo mater, da bi ji Bog dal pravo spoznanje in čednost ponižnosti. — Nek bolan mož za zdravje, če je Božja volja. — Mati in hči za večjo prijaznost med seboj in za pobiljšanje poredne hčere.

Listek za raznoterosti.

Blagi Miklavž je — kakor druga leta — na „porto“ uršulinskega samostana prinesel oblačil za 12 ubožnih deklic. Gotovo je prepričan, da šolarice v nunski šoli lepo molijo in se pridno uče.

S slavo plačaj Bog nebeško,
Kar za revščino človeško
Skrte delajo ročice,
Naj gospe so, ali gospiče.

Sv. Elizabeta — izgled poterpežljivosti in pravičnosti. V četrtek, 19. novembra smo obhajali spomin sv. Elizabete. Bila je hči kraljevih starišev, toda že v zgodnji mladosti je bila vsa prekvašena z nebeškim kvasom sv. vere, ktera jo je učila minljivosti vsega posvetnega. Zato ni navezovala serca na zlato in srebro, ktero jo je obdajalo. Spoznala je, da bo morala vse to zapustiti. Ni Bog ve kaj cenila časti in slave, ktera se ji je skazovala — spoznala je, da bo enkrat trohnela v grobu, kot najnižji berač. Torej čemu se radi komplimentov in posvetne časti Bog ve kaj domišljevati!? Spoznala je vse to, zato je bila sredi časti in bogastva neizrečeno ponižna, ostra do same sebe, dobrodelna in prijazna do bližnjika. Imela je pravo modrost: zato je hrepenela po največji lepoti — Bogu, in po največjem bogastvu — dobrih delih. Kajti to ne mine, tudi onstran groba ne! Nabirala si je tedaj raje nebeških zakladov, ki so večni. Živela je sredi sveta tako, kakor bi živela v samostanu!

Bila je posebno poterpežljiva. Po smerti njenega moža so jo pregnali z doma; s štirimi nedoraslimi otročiči je morala po svetu miloščine prositi. Od revščine in mraza se je večkrat tresla na celem životu. Pa ljudje je niso hoteli vzeti v hišo, ker jim je bilo od njenega zeta tako prepovedano. Nekdo se je vendar usmili ter ji odkaže hlev za prenočišče. To je bilo grozno poniževanje za prej tako povzdignjeno gospo. A ona — ker je bila verna, v resnici pobožna — sprejela je to poniževanje kot dar iz roke Božje. Udala se je, četudi jo je bolelo, radovoljno naredbi Previdnosti Božje. Ni godernjala; ni se jezila radi tega, temveč spomnila besed Jezusovih: „Kdor se ponižuje, ta bo povišan“. Kaj je storila? — Iz hleva, v katerem je prenočila, sliši zvonjenje od bližnje frančiškanske cerkve, ktero je ona sezidala. Precej gre tje in poprosi menihe, naj zapoje hvalno pesem „Te Deum“ za vse britkosti, ktere ji Bog pošilja. To stori naša sv. vera; to stori prava pobožnost in ponižnost; to stori hrepenenje po čeznaturnih darovih. — Vsled tega je bila tudi Gospodu Jezusu sila všeč. Imela je prikazen, v kateri se je Izveličar sam s križa skonil k njej rekoč: „Ker hočeš biti ti z menoj, bom tudi jaz s teboj — in na bom se ločil od tebe!“ — — Te besede, ktere se zdaj v nebesih popolnoma uresničujejo, bile so zadostno plačilo za terpečo in ponižno Elizabeto!

S Krasa se nam poroča, da zida preč. gospod Urban Golmajer, kanonik in vpokojeni dekan, v Tomaju šolo in kapelo za šolske sestre. Pripravlja stanovanje za nje, da bi se prihodnje šolsko leto naselele in odperle dekliško šolo v Tomaju. —

Omenjeni gospod je daroval redovnicam vse, kar je imel; žrtvuje tudi svoje zadnje moči vzgoji ženske mladine; sam vodi zidanje; in ako mu primanjkuje denarja, gre ga iskat in ga dobi pri dobrih kristijanah. Sedaj je že potrosil čez 3000 gld. ter pod streho spravil dvorazredno šolo. Bog plačaj vsem dobrotnikom!

Pa menite, da je blagemu gospodu šlo vse po sreči? O ne! Imel je toliko in tako močnih protivnikov, da je moral delo dvakrat ustaviti. A letos ga je kljub vsemu rovanju zaupajoč v Božjo pomoč zopet pričel in srečno premagal protivnike. Le kak liberalni list se še zaganja vanj, češ: na Krasu je dozdej cvel liberalizem, a Golmajer ga je spodko-

paval — in zdaj ga misli z vpeljavo šolskih sester popolnoma zatreti! Liberalci se namreč najbolj tega boje, da bi kdo izobraženih žensk ne napolnil s pobožno-vernim duhom ter tako liberalnim načelom storil nepristopne. Zato je najnovejše slovensko leposlovje tako, povesti in pesmi so take — da hočejo z njimi vplivati na ženske ter jim vzeti vsak čut dostojnosti in sramožljivosti

Šolske sestre bodo prišle iz Maribora!

Koliko premore materina molitev. V začetku tega stoletja pride že pozno v noč francoski general s svojim služabnikom v kapucinski samostan in zahteva nujno jednega patra, da bi z njim govoril. „Gospod“, reče uljudno brat vratar, „prepozno je; očetje so šli že vsi k počitku, ne bo mogoče.“

„Pač“, odverne general; „moram govoriti na vsak način še ta večer s kakim patrom.“

„Če je že tako grem pa pogledat, če še pater Patricij čuje,“ rekel je brat. Ta je imel namreč drugi dan, ki je bil praznik, pridigo. in zato je menil brat vratar, da bo še po konci. In res, v sobici patra Patricija je bila še luč. „Pater Patricij,“ zakliče brat, „oprostito, da vas motim; spodaj sta dva vojaka, ki hočeta na vsak način duhovnika; ali bi jih ne hoteli vsprejeti?“ Pater odgovori: „Reci gospodoma, da naj rajši jutri prideta; imam še nekaj opravil za jutri.“

General se pa ne da odpraviti, temveč reče: „Povejte gospodu patru da sem francoski general in da se nisem že dvajset let spovedal. Prosim ga za Božjo voljo, da me vsprejme.“

„Pater Patricij,“ pravi brat ves zasopel, ker beseda: dvajset let se nisem spovedal, ga je silno prestrašila, „tujec je neki general in ni bil že 20 let pri spovedi.“

„Kaj, že dvajset let ne pri spovedi? Brat teci in privedi mi moža, tu ne smemo izgubljati časa!“ Kmalu stoji general pred patrom in mu pove, da bi se rad spovedal. Pater ga prijazno nagovori: „Kako je neki to, da se hočete po noči spovedovati, ko se niste hoteli prej celih 20 let?“ — „Oče,“ odgovori general, „gotovo veste, kakšen duh vlada na Francoskem, odkar je vstala revolucija. Tudi jaz sem se dal pregovoriti; i jaz sem postal izdajalec vere, brezbožnik, toda vse to le na vnanje. le po jeziku; kajti v serce si nisem mogel brezbožnosti ukoreniniti, čeprav bi si jo silno rad. Vera iz-za mladih let mojih je bila v meni preveč uterjena, saj jo je moja dobra, pobožna mati skerbno čuvala in negovala. Vest me je vedno vznemirjala; na plesih, v gledališču, v taboru in pred sovražnikom sem slišal glas: „Spreoborni se, dokler je čas!“ Strah je postajal vedno večji, med gromenjem topov sem mislil vedno na svarilen glas; jutri se verši huda bitka, v kateri bodem kakor slutim, umerl; zato je nemogoče, da bi spoved še jedno uro odlašal; prosim vas, častiti oče, poslušajte me!“ Po teh besedah general poklekne, prejme blagoslov, opravi skesano dolgo spoved in prejme, presrečen od veselja in miru, odvezo.

Patru Patriciju se je vsa ta stvar tako čudna zdela, da je v daljnem razgovorjanju celo vprašal: „Povejte mi, če ste morda kedaj v svojem življenju kako posebno dobro delo storili, da vam je Gospod Bog tako milost skazal?“ „Ne, častiti oče,“ odgovori general, „nič dobrega nisem storil; vse moje življenje je le dolga versta grehov in zmotnjav. Ne spo-

minjam se nobenega dobrega dela, nobenega čednostnega dejanja, razun, če bi imenoval dobro delo to, da sem vojake pred kratkim zadržal, da niso ob cesti stoječega križa razbili. Verujem pa terdno, da se imam svoji pobožni materi zahvaliti za današnjo srečo. Ona je res sveta mati; noč in dan je molila za me, in gotovo tudi to-le uro čuje in moli „O moja mati,“ zavpije ves ginjen, med tem ko mu solze zalivajo zagorelo lice, „da bi Vas mogel sedaj-le objeti, Vam svoje veselje povedati, — da ste našli zopet izgubljenega sina.“

Govorila sta še oba o usmiljenju Božjem, potem pa poljubi general častitemu očetu roko, ga še zahvali, predno se pa poslovil reče: „Še jedno prošnjo, oče! Če izveste, da sem umerl v boju, pišite moji materi, da sem spravljen z Bogom kot kerščanski vojak umerl. Tu je njen naslov; prosim vas, spolnite mi prošnjo, — ker materina molitev me je pripeljala k Vam!“

General se poslovi in gre iz tihe sobice, pater pa ostene in premišljuje neskončno usmiljenje Božje.

V izkazu mertvih, ki je izšel koj drugi dan po bitki, se je bralo tudi ime generalovo.

(K temu dokazu o moči materine molitve pač ni treba dostavljati nikakih spodbudilnih besed do kerščanskih mater! Op. vred.)

Na Černučah je bilo prvo adventno nedeljo slovesno blagoslovljenje prostora, na katerem je stala prejšnjafarna cerkev, v cerkveno pokopališče. Poko-

pališče je znatno povečano, zelo prostorno in bode kaj lepo, ko bode vse dokončano. Blagoslovljenje pokopališča je izvršil veleč. gosp. Simon Zupan, župnik na Ježici; imel je pri tej priliki kaj poljuden in lep govor o pomenu katoliškega pokopališča! Bodi mu priserčna zahvala!

Monsgr. škof Glavina je dobil častni naslov nadškofa nadškofije Pelusium (Tinè) v Egiptu.

Dobrotni darovi.

Za sv. Detinstvo: Marija Rant 100 gld. — Čast. P. Benigen Snoj, katehet v Novem Mestu, 12 gld. 25 kr. — Č. g. Jožef Žagar, kapelan v Hinjah, 25 gld. — Ranjka Uršula Vidmar 50 gld.

Za monsign. Jeranovo dijaško mizo: Neimenovani 1 gld.

Za nov samostan v Marijanhillu: Ranjka Uršula Vidmar 100 gld.

Za afrikanske misijone: Neimenovani 1 gld. 50 kr.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: Ranjka Uršula Vidmar 50 gld. — Č. oo. kapucini v Gorici 3 gld

Za cerkev sv. Jožefa v Ljubljani: Ranjka Uršula Vidmar 50 gld.

Za sv. Očeta: Župnija Selo pri Kamniku, 12 gld. — Sp. Tuhinj 9 gld.

Za kruhe sv. Antona: Neimenovana 1 gld. — Marija Stelč 3 gld. —

Za Salezijance: J. J. ž. vp. 1 gld.

Za bratovščino sv. Reš. Telesa: J. J. ž. vp. 1 gld.

VABILO

k naročevanju na katoliško-cerkveni list

„ZGODNJO DANICO“

za leto 1897.

Z letom 1897. prične „Danica“ izhajati 50. leto; obhajala bo tedaj svojo petdesetletnico. Podpisano založništvo prosi tedaj vse prijatelje našega katoliškega cerkvenega lista, in sploh verne Slovence, da bi hiteli z naročevanjem, s prav obilnim naročevanjem. List se dá s tem razširiti, ako se jih več skupaj naroči, kar je pripravno zlasti po fabrikah in delavnicah.

Med tem, ko založništvo vabi k naročevanju za l. 1897., zahvaljuje se dozdanje začasno vredništvo „Danice“, prav priserčno vsem prijateljem in podpirateljem lista, — vredništvo pride z novim letom v druge roke.

Naročnina znaša:

Za celo leto po pošti 4 gld. 20 kr.

„ pol leta „ „ 2 „ 20 „

V Ljubljani prejmana za celo leto 3 gld. 60 kr.

„ „ „ pol leta 1 „ 80 „

„ „ „ ¼ leta — „ 90 „

Za prinašanje na dom se plača 40 kr. na leto. Posamezne številke po 10 kr. Za spremenjenje napisa med letom 15 kr.

Naročnina se po naj cenejši poti poštnih nakaznic pošilja pod naslovom: „Blaznikova tiskarna v Ljubljani.“

Založništvo „Zg. Danice.“